

Johann Wolfgang von Goethe természettudományos szövegei sok tudós-generáció számára voltak inspirálóak, mára két vaskos kötet csak az irodalomjegyzéke a tudományos munkáival foglalkozó műveknek. Igazi polihisztor, akinek művei azóta is megoszják a tudósokat: vannak, akik magasztalják lágy empirizmusát, szokatlan kutatómódszerteremtését, vannak, akik már korábban is elavult és meghaladott, tudománytalan felfogást olvasnak ki soraiból.

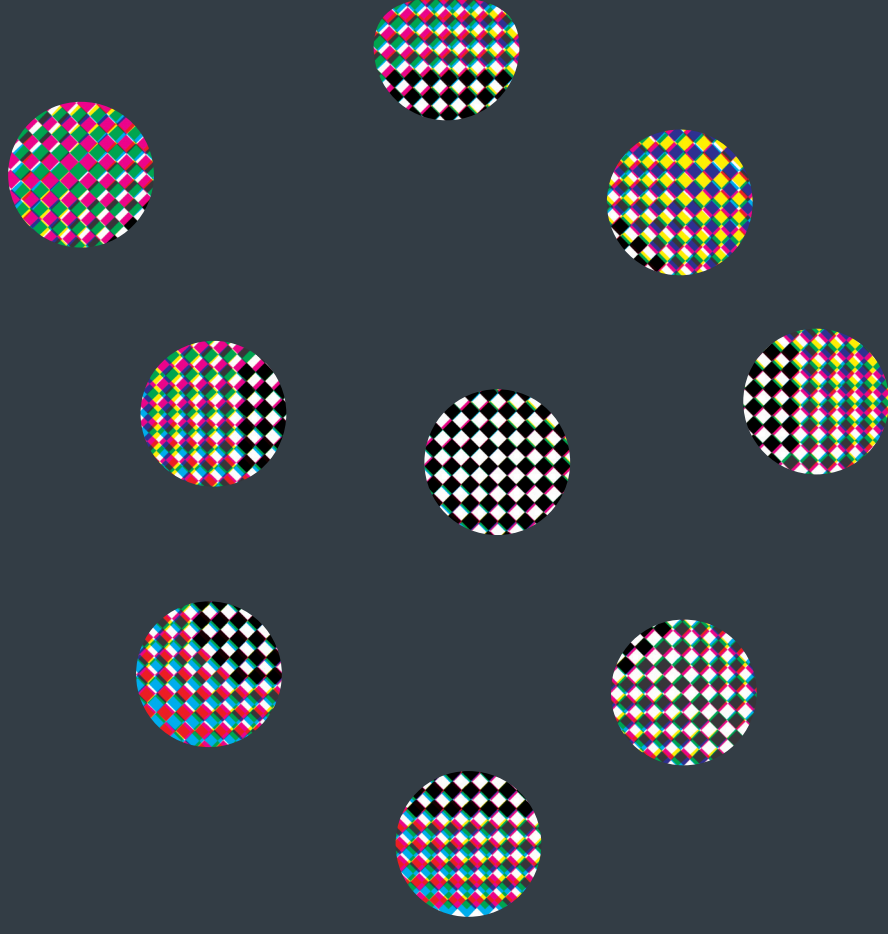
Lehetett-e Goethe nagy tudós? Természettudományos munkáiról jóval gyakoribb a szélsőséges vélemény, mint a visszafogott; a kötet egyik célja, hogy értelmezze ezt a megosztó életművet, és általánosabban a véleménypolarizáció jelentőségét. A monográfia Goethe csont- és növénytani publikációin túl az életmű leggyakrabban vitatott szeletét, a szintani munkákat is vizsgálva mutatja be Goethe participatív tudományát, az eredmények keletkezés-történetét, a gondolatok strukturálódását és a recepció – gyakran különböző – mintázatait.

Természettudósok és bölcsesek is kedvvel forgathatják a szerző második, kutatómódszerterannal, tudományfejlődéssel és nyelvi változással foglalkozó művét, amely a Newton fiatalkori két kifejezését elemző Törékeny spektrum után az idős Goethe két kifejezését vizsgálja a *Fokozódó polaritás* lapjain.

ZEMPLÉN GÁBOR ÁRON

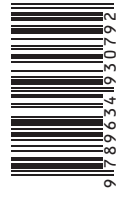
Fokozódó polaritás

Goethe módszere és a strukturálódó megismerés

Zemplén Gábor Áron
Fokozódó polaritás – Goethe

3900 Ft

Bölcsészettudományi Kutatóközpont

TYPOTEX